

Σεβασμιώτατε Δέσποτα και Γέροντά μου,
σεβαστοί πατέρες,
άγαπητοί μου άδελφοί!

Η ήμέρα αυτή είναι από τίς πιό ευτυχισμένες και ή πιό σημαντική τής μέχρι τώρα επίγειας ζωής μου, για μένα και τή σύζυγό μου Νίκη.

Σήμερα ή θεία Πρόνοια με ανάγει από τή διακονία του Αναλογίου σε μιὰ πλέον ουσιαστική διακονία και με συνεισάγει στα Άγια των Αγίων, για να υπηρετήσω τήν Εκκλησία του Θεού.

Τό χαιρόμουν τόσα χρόνια, πού έψαλα “Κυρίω τῷ Θεῷ μου”. Συνεχῶς μαθήτευα κοντά Σας στό ήθος τής ψαλτικής, ὄχι για να ακούγομαι, αλλά για να υπηρετῶ τήν κοινή θεία λατρεία του Κυρίου και Θεού ήμῶν. Και τώρα τό νιώθω πῶς ή Χάρη του Θεού μέ ζύμωνε μέ τούς ανθρώπους Του για κάτι ιερότερο και σπουδαιότερο. Και ή χαρούμενη από καρδιάς συγκατάβαση τής συζύγου μου και ή χαρά τής ευρύτερης οικογένειάς μου είναι για μένα πολύ μεγάλη πνευματική υποστήριξη για τήν απόφαση πού έλαβα.

Από πολὺ μικρός, θυμᾶμαι, μου ἄρεσαν πολὺ οἱ κατανυκτικές Ἀγρυπνίες πού τελοῦνταν στήν Παναγία τή Γουμένισσα καί στο παρακείμενο παρεκκλήσι του Αγίου Στεφάνου, καθώς καί στο μοναστήρι των Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης στή Γρίβα, τής οποίας θεμελιωτής υπήρξατε ἐσεῖς Σεβασμιώτατε. Θυμᾶμαι τίς πανηγύρεις τής Λαμπροτρίτης στή Γρίβα καί τής Μετάστασης τής Ὑπεραγίας ήμῶν Θεοτόκου στή Γουμένισσα. Τόσα χρόνια, μου ἄφηναν ἕνα πνευματικό γλυκασμό καί τίς ἀποζητοῦσα μέσα στο χρόνο, ἂν καί ὡς παιδί δυσκολευόμουν μέ τίς πολὺωρες ἀκολουθίες. Δέν τίς καταλάβαινα, ἤ μᾶλλον τίς καταλάβαινα μέ τή διάθεση των γονέων μου καί των μικρότερων ἀδελφῶν μου, μέ τή διάθεση τόσο κόσμου πού ἔτρεχε να λάβει μέρος. Ἦταν ἄλλη μιὰ προετοιμασία για μένα - ὅπως ἀποδείχτηκε - γι’ αὐτήν τήν ἀπόφαση πού μέ ἀξίωσε ὁ Θεός να λάβω.

Ὅφειλό να εὐχαριστήσω δημοσίως τούς εὐλαβεῖς γονεῖς μου, τό θεολόγο καθηγητή πατέρα μου Παναγιώτη καί τήν νοσοκόμα μητέρα μου Πετρούλα, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔδειξαν τήν ἀπλή ἐκκλησιαστική ὁμορφιά του συζυγικοῦ καί οικογενειακοῦ βίου καί μέ τό δικό τους παράδειγμα καί τή δική τους γονική πειθῶ μᾶς ὁδηγοῦσαν στήν ἐκκλησία μαζί μέ τά ἄλλα τρία ἀδέρφια μου, τό Βασίλη, τό Δανιήλ καί τή Δέσποινα-Μαρία. Πάντα φρόντιζαν, ἐκτός ἀπό τήν πλατιά θύραθεν παιδεία, καί για τήν κατά τό δυνατόν πνευματική μας ὀρθοπορεία, τονίζοντάς μας ὅτι σημασία ἔχει πάνω ἀπό ὅλα να εἴμαστε ἀρεστοί στο Θεό. Μᾶς ἔδειξαν μιὰ ἐν Χριστῷ οικογενειακή ζωή, καί τούς εὐχαριστῶ γι’ αὐτό.

Ἀξιῶθηκαν να σχετιστοῦν μέ τήν κουμπάρα τους, τή νονά μας Μαρία Τσολάκη, ἄνθρωπο του Θεού, ἄνθρωπο ὑπομονῆς καί ἀπλότητος, πού υπηρέτησε

προπαντός τήν ιστορική αποκάλυψη «μετὰ πολυχρόνιον κατάκρουσιν» (Δοξαστικό Αἰνῶν Λαμπροτρίτης) τῶν τριῶν νεοφανῶν Ἀγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης.

Σχετιστήκαμε σάν οἰκογένεια, κι ἐμεῖς τὰ παιδιά, μέ τήν αἴσθηση τῆς τόσης ἐγγύτητας τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἀγίων στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Μάθαμε πῶς ὁ Θεός δέν εἶναι ἀπόμακρος, δέν εἶναι μιά ἰδέα, ἀλλά εἶναι ὁ Σωτήρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Θεός τῶν Ἀγίων, ὁ Θεός τῆς πίστεως καί τῆς λατρείας τῶν πιστῶν. Μέσα σέ ἓνα τέτοιο κλίμα γεννηθήκαμε, βαπτιστήκαμε, μεγαλώσαμε σάν παιδιά καί τὰ τέσσερα ἀδέρφια.

Καί κοντά στούς γονεῖς μας γνωρίσαμε Ἐσᾶς, Σεβασμιώτατε, ἓναν Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἀνάστησε πνευματικά τόν πατέρα μας, ἀναλαμβάνοντάς τόν ἀπό τήν ἡλικία τῶν 11 ἐτῶν ὑπό την δική Σας καθοδήγηση καί προστασία. Καί τὰ τέσσερα ἀδέρφια ἀξιωθήκαμε νά δεχθοῦμε τήν ἔνταξή μας στήν Ἐκκλησία, διά τῶν χειρῶν Σας, βαπτίζοντάς μας καί μυρῶνοντάς μας.

Τόσα χρόνια ζήσαμε τό πόσο δική μας εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ Παναγία μας, οἱ Ἅγιοι, οἱ Ἐπίσκοποι, τό Ἱερατεῖο, ἡ θεία Λατρεία, ἡ Μυστηριακή ζωή, ἡ κατά Χριστόν οἰκογενειακή ζωή. Πάνω σ' αὐτά τὰ θεμέλια ἔστησα καί τή δική μου ζωή τὰ τελευταῖα χρόνια, μέ την καλή μου σύζυγό Νίκη, ἱατρό στό ἐπάγγελμα, ἓνα ἐξαιρετικό ἄνθρωπο, πού ἐπιδοτεῖ καί συναθλεῖ μέ τήν ἐκκλησιαστική πίστη μου.

Δίπλα σέ τόσους ἄλλους συνανθρώπους μας ἡμασταν κι ἐμεῖς λατρευτές τοῦ ζῶντος Θεοῦ, κι αὐτό τό χαιρόμασταν μέσα καί στήν καθημερινή μας ζωή. Δόξα τῷ Θεῷ, τό Πανεπιστήμιο, ὁ στρατός, ἡ ἐπιστημονική καί ἡ ἐπαγγελματική ἐργασία, ἡ προσωπική οἰκογενειακή ζωή ταίριαζαν μέ αὐτό πού ζοῦσα ἀπό παιδάκι. Ἐδῶσα καί πῆρα νόημα ὑπαρξης μέ ὅλα αὐτά, ὅμως πάντοτε βασικό κίνητρο εἶχα τήν πίστη στόν Κύριο καί Θεό μας.

Δέν εἶχα οὐσιαστικά σκεφτεῖ ποτέ - μέχρι τόν τελευταῖο καιρό - πῶς θά ἐρχόταν κι αὐτή ἡ ὥρα γιά μένα. Ἴσως φοβόμουν νά ἐπιθυμήσω τέτοια τιμή, γνωρίζοντας - ἂν καί μερικῶς - τὰ ἀνθρώπινα ἐλλείμματά μου. Ποιός εἶναι ἄξιος γιά μιά τόσο μοναδική εὐλογία!

Ἦρθε ὅμως σιγά-σιγά κι αὐτή ἡ ἅγια ὥρα καί γιά μένα, ὅπως καί γιά ἄλλους κληρικούς. Ἐργαζόταν - φαίνεται - μέσα μου μυστικά ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τόν ἀπέραντο σεβασμό καί τή βαθιά ἀγάπη στό μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας. Τό ζοῦσαμε μαζί μέ τή σύζυγό μου καί τό χαιρόμασταν, διότι μᾶς δίνει νόημα καί ἄλλο ἄνοιγμα στήν εὐλογημένη κοινή μας πορεία. Μυηθήκαμε σταδιακά στήν ἱερότητα τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ ψαλτική καί λειτουργική ζωή ἦταν μιά διαρκῆς κατήχηση γιά μένα. Τά κηρύγματα γιά τό μυστήριό τῆς σωτηρίας, ὅπως τό ἔζησαν οἱ Ἅγιοι καί οἱ Δίκαιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν μιά διαρκῆς ὥθηση γιά τό συνειδητό ὠρίμασμα τῆς βαθιάς πίστεως.

Καί μᾶς στήριξαν ἀκόμη πιό πολύ τά δικά Σας, Σεβασμιώτατε, λειτουργικά κηρύγματα γιά τή συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ στήν ἐκκλησιαστική λειτουργική σύναξη, γιά τή λατρευτική ἀληθινή παράδοση τῆς θείας κοινωνίας. Σύναξη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί παρουσία τοῦ Θεοῦ, πού ψηλαφᾶται μέ τή βαθιά λατρευτική πίστη.

Σ' αὐτό τό μεγάλο μυστήριό τῆς σωτηρίας μέ καλέσατε νά προσέλθω καί νά τό διακονήσω, τώρα πλέον ὄχι μόνο ὡς ἱεροψάλτης, ὄχι μόνο ὡς πιστός, ἀλλά ὡς κληρικός.

Ὅσα ὁ Θεός «πολυμερῶς καί πολυτρόπως» ἀποκάλυψε στήν Ἐκκλησία Του καί στούς διακόνους τῶν Μυστηρίων τῶν πνευματικῶν μέ τή λειτουργική καί πατερική παρακαταθήκη τόσων αἰώνων τά μελετοῦσα καί τά ἔψελνα. Ὅμως, εἰδικά ἡ αἴσθησις τοῦ μυστηρίου πού ἀποκόμισα κοντά Σας, θά ἔπρεπε νά μέ κάνει νά στέκομαι ἀπό μακριά, ἔξω ἀπό τό Ἅγιο Βῆμα. Ὁμολογουμένως, φοβόμουν τή ζωντανή παρουσία τοῦ Θεοῦ μέ δέος πολύ, φοβούμενος τήν κατάκριση τῶν Ὁφνί καί Φινεές. Τόσες φορές τό ἔψαλα δυνατά, ἀλλά καί ἐνδόμυχα: «Σέ, Κύριε, τόν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ πού φύγωμεν;» (Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος πλ. β')

Τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξαν καθοριστικά γιά τή σύζυγό μου καί μένα. Τό ζούσαμε καί τό νιώσαμε πῶς ἔπρεπε νά ἀφήσουμε τόν ἑαυτό μας ἀνοιχτό στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐμπιστευόμενοι ἀπόλυτα καί τήν πατρική Σας ἀγάπη, τήν ὁποία μέ πολλοὺς τρόπους ἐκδηλώσατε σέ μᾶς καί τήν εὐρύτερη οἰκογένειά μας.

Καί, ὅταν ἦρθε ἡ κλήσις, ἡ ἀπάντησις ἦταν δεδομένη. Ἡ ἀγαπημένη μου σύζυγος Νίκη νομίζω ὅτι χάρηκε περισσότερο ἀπὸ ὅλους στό ἄκουσμα καί στό κάλεσμα γιά τή χειροτονία μου. Μοιράστηκε καί μοιράζεται τήν πίστη μου καί τήν ὠριμότητα αὐτῆς τῆς ἱερῆς ἀπόφασις. Καί Σᾶς παρακαλῶ, νά εὐχεσθε πάντοτε γιά τήν κοινή πορεία μας, τώρα πλέον μέσα ἀπὸ μιά κοινή πορεία, πού ἔχει μιά τόσο ἱερή ἀποστολή.

Θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω τόν Πρωτοσύγκελλό Σας καί πνευματικό μου π. Ἀγαθάγγελο, ὁ ὁποῖος καθοδήγησε τήν ψυχική μου ὠρίμανση διὰ μέσου ὑφάλων σὰ δύσκολα χρόνια τῆς νεότητος καί ἔφερε τὰ βήματά μου σήμερα ἐνώπιόν Σας.

Σᾶς παρακαλῶ ἐκ μέσης καρδίας, Γέροντά μου, νά εὐχεσθε ὅπως «δῶῃ μοι Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι» (β' Τιμ. 2,7), στήν ἱερή διακονία, ὑπηρετώντας τήν Ἐκκλησία μας καί λατρεύοντας τόν Κύριο.

Σεβασμιώτατε, δεχθεῖτε με εἰς τά Ἅγια τῶν Ἀγίων καί μέ τίς εὐχές Σας νά μέ ἀξιώσει ὁ Κύριος, μέ τό ἄπειρο ἔλεός Του, νά μέ χειραγωγήῃ, ὥστε νά Τόν διακονῶ ἀκαταίσχυντα καί ἀκατάκριτα.